

Arrest

nr. 206 243 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Marokkaans staatsburger te zijn, van etnische afkomst bent u Arabier en u bent een moslim van de soenitische streek. U bent op (...) geboren in Ait Boubidmane, een dorp gelegen in de prefectuur Meknès van de regio Meknès-Tatifalet. U ging er naar school tot het vijfde leerjaar waarna u thuis moest helpen bij het huishouden. U heeft nooit gewerkt, want uw ouders en broers lieten dit niet toe. U heeft drie broers die in Ait Boubidmane wonen en een zus die de Spaanse nationaliteit heeft en momenteel in Frankrijk verblijft.

In 2009 besloot u, met de hulp van uw moeder, van huis weg te lopen omdat u er danig onderdrukt werd. U reisde samen met een andere familie naar Italië voor een bedrag van drie- of vierduizend euro dat u hen later terugbetaalde. In Italië deed u niets waardoor u eenzaam werd en u besloot daarom terug te keren naar Marokko. Hier verbleef u eerst bij uw tante langs moederszijde die in de stad

Meknès leefde en de onderhandelingen met uw familie voerde om uw terugkeer naar uw ouderlijk huis te bewerkstelligen. De voorwaarde voor uw terugkeer was dat u zou trouwen en u werd daarom in 2010 uitgehuwelijkt aan een zekere Mustafa, een Marokkaan die in Spanje verbleef. Hij zou regelen dat u naar hem kon komen, maar nadat bleek dat hij uw verblijfsdocumenten niet regelde reisde u zelf naar Europa in maart of april 2011. U reisde eerst naar Frankrijk waar uw zus verbleef en u reisde vervolgens in augustus 2011 door naar een vriendin in België. Hier kreeg u te horen dat uw echtgenoot niet eens werkte en daarom besloot u een scheiding aan te vragen. U contacteerde uw moeder en zij regelde de scheiding voor u aan het einde van 2011. Uw familie was aanvankelijk niet gediend met het nieuws van uw scheiding, maar nu hebben ze hier geen probleem meer mee. In België heeft u de afgelopen jaren niets speciaals gedaan. U leefde gewoon bij verschillende mensen. In februari 2017 diende u een regularisatieaanvraag in zonder resultaat. In datzelfde jaar leerde u ook B.A. (...) kennen. Hij is een Belg van Turkse afkomst die net zoals u soenniet is. Jullie gingen samen wonen en even later bleek u zwanger te zijn. Jullie besloten te trouwen wanneer u twee maanden zwanger was, maar net voor jullie in het huwelijksbootje konden stappen werd u gearresteerd omdat u illegaal in België verbleef. U werd op 3 april 2018 overgebracht naar het gesloten centrum van Brugge waar u de volgende dag een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Op advies van uw toenmalige advocaat deed u echter afstand van dit verzoek. U diende op 8 mei 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in dat op 5 juni 2018 ontvankelijk werd bevonden.

U vreest bij terugkeer de reactie van uw familie op uw zwangerschap. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw zwangerschapsattest neer evenals een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw partner.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u zwanger bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord wanneer u slechts drie maanden zwanger was.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u een volgend verzoek om internationale bescherming dat ontvankelijk werd verklaard, hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Zo kon u vooreerst niet ontegensprekelijk uw identiteit aantonen, terwijl een duidelijk bewijs van identiteit essentieel is in elke soort procedure. U legde immers noch uw identiteitskaart voor, noch uw paspoort. U heeft nochtans verklaard over uw originele paspoort te beschikken en u voegde een kopie van de eerste twee bladzijden ervan toe aan uw regularisatieaanvraag. Toch slaagt u er heden niet in om enige vorm van identiteitsdocumenten voor te leggen omdat u uw paspoort zagezegd niet meer kan terugvinden (CGVS p.7). Het is hierbij toch wel heel toevallig dat u net wanneer u gearresteerd wordt met een mogelijke repatriëring als gevolg, uw paspoort verliest. Het lijkt er dan ook eerder op dat u deze belangrijke identiteits- en reisdocumenten achterwege houdt daar ze mogelijks andere gegevens bevatten of omdat ze wijzen op een andere reisroute. Wat er ook van zij; deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Ten tweede kon het CGVS vaststellen dat uw familie niet even traditioneel is als u doet uitschijnen. Zo beweerde u dat uw vader een traditionele moslim is, dat u slechts tot het vijfde leerjaar naar school mocht gaan en dat u voor de rest het huis niet mocht verlaten (CGVS p.11). Deze verklaring kan echter geenszins overtuigen daar uw gedrag dat u stelde doorheen uw leven geenszins overeenstemt met de zogenaamde strikt traditionele houding van uw familie. Zo slaagde u er tot tweemaal toe in om op eigen houtje een reis naar Europa te ondernemen zonder dat u hiervoor problemen kreeg met uw familie. Hierbij wenst het CGVS op te merken dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring dat u de reis naar Italië ondernam zonder de toestemming van uw familie daar deze in strijd is met uw andere verklaringen (CGVS p.10). Zo verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u deze reis ondernam om er werk te zoeken en gaf u niet aan dat u van uw familie wou ontsnappen (Verklaringen DVZ, punt 10). U werd bovendien tijdens het interview bij het CGVS gevraagd hoe uw familie reageerde op uw vertrek naar Italië en u verklaarde dat uw familie niet reageerde en geen problemen had met uw vertrek (CGVS p.4). Deze reactie stemt dan ook niet overeen met uw latere verklaring dat uw tante na uw terugkeer naar Marokko moest bemiddelen tussen u en uw familie om zo

uw terugkeer naar uw ouderlijk huis te bewerkstelligen (CGVS p.10). Immers, als uw reis naar Italië uw broers en vader onverschillig lieten, zou een terugkeer naar uw ouderlijk huis ook geen probleem kunnen vormen. Deze tegenstrijdige verklaringen doen dan ook vermoeden dat u met toestemming van uw familie naar Italië reisde. Dit vermoeden wordt overigens bevestigd doordat u er niet in slaagde om concrete verklaringen af te leggen over hoe u precies uw reis naar Italië kon bekostigen. U verklaarde immers dat deze reis drie- of vierduizend euro kostte en dat u de familie twee jaar later terugbetaalde (CGVS p.4). Hierbij is het vooreerst vreemd dat deze familie u gewoon meenam zonder enige betaling te ontvangen. Bovendien kon u niet verklaren hoe u twee jaar later aan het geld kwam om de familie terug te betalen. U beweerde immers in Italië en België nooit gewerkt te hebben (CGVS p.4, 7). Gezien uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw reis naar Italië bent u er dan ook niet in geslaagd om het CGVS ervan te overtuigen dat u zonder toestemming van uw familie naar Italië reisde in 2009. Zo kan dan ook worden vastgesteld dat uw familie u toeliet om alleen naar Italië te reizen en vervolgens nogmaals zonder enige tegenkanting alleen naar Frankrijk en België te laten vertrekken. Deze houding stemt echter niet overeen met de door u verklaarde conservatieve aard van uw familie. U leeft bovendien reeds zeven jaar zonder enige bemoeienis van uw familie in België en ook uw zus reisde vrij naar Europa zonder dat ze getrouwd was (CGVS p. 8). Geen van deze verklaringen geven dan ook blijk van een zeer traditionele houding, in tegendeel, deze houding is eerder van progressieve aard.

Daarnaast stemmen uw verklaringen omtrent uw huwelijk en echtscheiding niet overeen met uw verklaringen betreffende uw conservatieve familie. Zo verklaarde u dat u louter op basis van een gerucht dat uw echtgenoot niet werkte besloot om een echtscheiding aan te vragen en dat uw moeder zonder al te veel tegenstribbelen deze scheiding regelde (CGVS p.6, 9). De houding van uw moeder wijst echter geenszins op een sterke traditionele houding van harentwege. Bovendien verklaarde u dat uw vader en broers zich ook relatief snel bij deze scheiding neerlegden (CGVS p.6). Wanneer u geconfronteerd werd met de discrepantie tussen de zogenaamde conservatieve aard van uw familie enerzijds en de welwillendheid van uw moeder om u te steunen in uw echtscheiding anderzijds verklaarde u dat uw moeder geen keuze had omdat ze ver van u woonde (CGVS p.6). Deze verklaring verheldert deze tegenstrijdigheid echter op geen enkele wijze. Ze had uw vraag immers simpelweg kunnen negeren. Verder is het ook zeer bevreemdend dat u ondanks uw zogenaamde zeer religieuze opvoeding geen religieus huwelijk heeft afgesloten met B.A. (...) voor u met hem ging samenwonen. Een religieus huwelijk vergt immers geen complexe procedures en is snel af te sluiten. Als u werkelijk opgroeide in een zodanig conservatieve context kan dan ook van u verwacht worden dat u eerst religieus zou trouwen alvorens samen te leven. Daar u beweert dit niet gedaan te hebben worden uw verklaringen omtrent uw strikt conservatieve familie dan ook wederom ondermijnd. Bovendien stelde u verschillende keren dat u geen probleem zou hebben om terug te keren als u niet zwanger was (CGVS p.9, 11). Deze uitspraak impliceert dat uw familie geen probleem zou hebben met de terugkeer van een vrouw die jarenlang alleen en gescheiden in Europa verbleef, hetgeen toch enigszins verbazend is voor een zeer conservatieve familie. Er kan dan ook worden vastgesteld dat uw familie veel ruimdenkender is dan u verklaart. Hierdoor is er dan ook voldoende reden om er van uit te gaan dat zij u wel zouden opvangen bij een eventuele terugkeer naar Marokko.

Bovendien kan u duidelijk terugvallen op de steun van de vader van uw kind. U verklaarde immers dat hij ook nu u in het gesloten centrum van Brugge verblijft verschillende stappen ondernam om u hierbij te helpen (CGVS p.7). Bovendien zou de problematiek rond uw zwangerschap in ernstige mate verminderd worden als u alsnog zou trouwen met de vader van uw kind. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat als een ongetrouwd koppel in verwachting is, zij alsnog kunnen trouwen om zo de mogelijk problemen die hun zwangerschap kan creëren te vermijden. Aangezien u verklaarde dat A.B. (...) bereid is om nog steeds met u te trouwen zouden de eventuele problemen die u toch nog zou kunnen ervaren omwille van uw zwangerschap vermeden worden (CGVS p.10). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat een religieus huwelijk hiervoor geen voldoende rechtskracht heeft (CGVS p.10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat een religieus huwelijk voldoende legitimatie vormt voor een zwangerschap ook al vindt het huwelijk pas na de bevruchting plaats.

De Commissaris-generaal beschikt daarnaast ook zelf niet over elementen waaruit blijkt dat een terugkeer naar Marokko voor u onmogelijk zou zijn. Uit de genoemde informatie blijkt dat Marokko vooruitgang heeft geboekt in vergelijking met andere Arabische landen wat betreft de gelijkheid tussen mannen en vrouwen. De "Mouddawana" (familierecht) werd aangepast en in de beschikbare informatie wordt melding gemaakt van het bestaan van verschillende organisaties die onder meer juridische bijstand en psychologische begeleiding verlenen alsook opvang en onderdak voorzien voor vrouwen die in het ergste geval niet naar huis zouden kunnen terugkeren. Het maakt ook melding van de mogelijkheid tot het volgen van een professionele vorming. U kan zich dus ingeval van een terugkeer naar Marokko, indien nodig, daar waar uw familie toch tekort zou schieten, tot deze organisaties

wenden. De nieuwe wetgeving in Marokko bepaalt bovendien dat de kinderen van alleenstaande moeders voortaan niet meer bestempeld worden als bastaard, maar dat moeders een van de beschikbare achternamen kunnen kiezen. Als de vader het kind erkent dan kan het kind de naam van de vader dragen. Er is dus geen reden om ervoor te vrezen dat uw kind als bastaard geïdëntificeerd zal worden.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen andere licht werpen op bovenstaande appreciatie. Er wordt immers niet getwijfeld aan uw zwangerschap en de nationaliteit van uw man waarover uw documenten voorlegt.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm. Tevens wijst zij op de volheid van rechtsmacht van de Raad.

Verzoekster stelt dat zij reeds een kopie van haar paspoort neerlegde en legt deze opnieuw voor. Eveneens maakt zij haar geboorteakte over. Er kan geen twijfel bestaan over haar identiteit.

Verzoekster wijst op haar verklaringen tijdens het gehoor omtrent het traditionele karakter van haar familie. “Verzoekster kon effectief naar EUROPA reizen, doch zij had dit op voorhand niet gecommuniceerd met haar familie en kon pas na lange bemiddeling door haar tante terugkeren naar huis. Zij had immers net weggelopen om van de onderdrukking vanwege haar familie te kunnen ontsnappen.

Het is aldus niet zo dat verzoekster zomaar zonder problemen kon terugkeren naar huis zoals het CGVS tracht te laten uitschijnen. Bovendien kan het van thuis weglopen bezwaarlijk worden vergeleken met het ongehuwd zwanger zijn van een niet-Marokkaanse man...

Daarna vertrok verzoekster een tweede maal naar EUROPA, doch sindsdien is zij niet meer teruggekeerd naar haar land van herkomst.

Er dient daarenboven te worden benadrukt dat verzoekster afkomstig is van het kleine dorpje AIT BOUBIDMANE (stuk 5), zodat dit eveneens bijdraagt aan de vaststelling dat zij wel degelijk afkomstig is uit een traditionele context.”

Volgens verzoekster staat in ieder geval vast dat zij zwanger is van een buitenhuwelijks kind. Verzoekster stelt dat zij riskeert slachtoffer te worden van eerwraak vanwege haar familie. Zij wijst op informatie over de praktijk van eermoord in Marokko. Ook kinderen zelf ervaren ernstige problemen in Marokko indien zij buiten het huwelijk geboren worden. Verzoekster vreest bovendien niet enkel haar eigen familie. Buitenhuwelijkse betrekkingen zijn strafbaar in Marokko. Verzoekster wijst op artikel 490 van het Marokkaanse strafwetboek en het Belgische reisadvies inzake Marokko. Verzoekster zit in een gesloten centrum en kan onmogelijk in het huwelijk treden. Bij een terugkeer naar Marokko zal zij dus ongehuwd en zwanger zijn. Hierdoor is zij strafbaar in Marokko en vreest zij de toorn van haar traditionele familie. Verzoekster stelt eveneens dat van haar partner niet mag worden verwacht dat deze België verlaat. Verder is haar partner geen Marokkaan, hetgeen een extra belemmering zou vormen voor haar familie. Het is dus niet zeker dat verzoekster met haar partner zal mogen huwen, laat staan wat er zou gebeuren in de periode waarin zij alleen in Marokko zou verblijven. Verzoeksters familie is niet eens op de hoogte van haar zwangerschap. Verzoekster wijst nog op de inhoud van de informatie in het administratief dossier omtrent tradities en religie in Marokko.

Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om aan haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, minstens om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster een zwangerschapsattest (bijlage 3), drie identiteitsdocumenten (bijlagen 4-5, 9) en algemene informatie (bijlagen 6-8) bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing ongemoeid laat en niet aanvecht waar gesteld wordt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u zwanger bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord wanneer u slechts drie maanden zwanger was.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u een volgend verzoek om internationale bescherming dat ontvankelijk werd verklaard, hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

Bijgevolg wordt het voorgaande geacht niet-betwist en vaststaand te zijn.

Verzoekster stelt dat zij niet kan terugkeren naar Marokko en een dringende nood heeft aan internationale bescherming. Zij geeft aan zowel haar familie als de Marokkaanse autoriteiten en gemeenschap te vrezen, en dit ten gevolge van haar buitenhuwelijkse zwangerschap.

Zowel de ernst als de geloofwaardigheid van verzoeksters zelfverklaarde vrees worden echter op manifeeste wijze ondermijnd door haar handelswijze in België. Indien verzoekster uit hoofde van haar buitenhuwelijkse zwangerschap werkelijk een nood had aan internationale bescherming, kon immers worden verwacht dat zij wanneer zij op de hoogte kwam van haar zwangerschap onmiddellijk en spontaan een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Verzoekster deed dit echter niet en diende zulk verzoek slechts in nadat zij werd gearresteerd omdat zij illegaal in het land verbleef. Daarenboven deed verzoekster vervolgens, zo blijkt uit het niet betwiste feitenrelaas dat in deze steun vindt in de stukken van het administratief dossier, afstand van het eerste, door haar ingediende verzoek om internationale bescherming. Daarbij drukte zij bovendien uitdrukkelijk de wens uit terug te keren naar haar land van herkomst (document ‘afstand van mijn asielaanvraag’ van 9 april 2018). Slechts een maand later diende verzoeker haar huidige, tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit alles getuigt geenszins van een ernstige, oprechte en waarachtige nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster.

Verder wordt er ernstig afbreuk gedaan aan de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters gezegden doordat zij tot op heden nalaat om haar originele en/of volledige paspoort bij te brengen. De bestreden beslissing blijft in dit kader volledig onverlet waar terecht gesteld wordt dat verzoekster nochtans had verklaard over haar originele paspoort te beschikken en kopieën neerlegde van een aantal bladzijden van het paspoort. Heden legt zij deze kopieën opnieuw neer. Toch slaagt zij er niet in om het paspoort of (kopieën van) de overige pagina's neer te leggen, zagezegd omdat zij het paspoort niet meer kan terugvinden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7). In de bestreden beslissing wordt het met recht onaannemelijk bevonden dat verzoekster net wanneer zij gearresteerd werd met een mogelijke repatriëring als gevolg haar paspoort zou hebben verloren. Eveneens wordt terecht opgemerkt dat het er dan ook op lijkt dat verzoekster dit document achterhoudt om te verhullen dat het bepaalde gegevens bevat of wijst op een andere reisroute.

Daarenboven legde verzoekster leugenachtige verklaringen af over het beweerde traditionele karakter van haar familie. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Ten tweede kon het CGVS vaststellen dat uw familie niet even traditioneel is als u doet uitschijnen. Zo beweerde u dat uw vader een traditionele moslim is, dat u slechts tot het vijfde leerjaar naar school mocht gaan en dat u voor de rest het huis niet mocht verlaten (CGVS p.11). Deze verklaring kan echter geenszins overtuigen daar uw gedrag dat u stelde doorheen uw leven geenszins overeenstemt met de zogenaamde strikt traditionele houding van uw familie. Zo slaagde u er tot tweemaal toe in om op eigen houtje een reis naar Europa te ondernemen zonder dat u hiervoor problemen kreeg met uw familie. Hierbij wenst het CGVS op te merken dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring dat u de reis naar Italië ondernam zonder de toestemming van uw familie daar deze in strijd is met uw andere verklaringen (CGVS p.10). Zo verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u deze reis ondernam om er werk te zoeken en gaf u niet aan dat u van uw familie wou ontsnappen (Verklaringen DVZ, punt 10). U werd bovendien tijdens het interview bij het CGVS gevraagd hoe uw familie reageerde op uw vertrek naar Italië en u verklaarde dat uw familie niet reageerde en geen problemen had met uw vertrek (CGVS p.4). Deze reactie stemt dan ook niet overeen met uw latere verklaring dat uw tante na uw terugkeer naar Marokko moest bemiddelen tussen u en uw familie om zo uw terugkeer naar uw ouderlijk huis te bewerkstelligen (CGVS p.10). Immers, als uw reis naar Italië uw broers en vader onverschillig lieten, zou een terugkeer naar uw ouderlijk huis ook geen probleem kunnen vormen. Deze tegenstrijdige verklaringen doen dan ook vermoeden dat u met toestemming van uw familie naar Italië reisde. Dit vermoeden wordt overigens bevestigd doordat u er niet in slaagde om concrete verklaringen af te leggen over hoe u precies uw reis naar Italië kon bekostigen. U verklaarde immers dat deze reis drie- of vierduizend euro kostte en dat u de familie twee jaar later terugbetaalde (CGVS p.4). Hierbij is het vooreerst vreemd dat deze familie u gewoon meenam zonder enige betaling te ontvangen. Bovendien kon u niet verklaren hoe u twee jaar later aan het geld kwam om de familie terug te betalen. U beweerde immers in Italië en België nooit gewerkt te hebben (CGVS p.4, 7). Gezien uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw reis naar Italië bent u er dan ook niet in geslaagd om het CGVS ervan te overtuigen dat u zonder toestemming van uw familie naar Italië reisde in 2009. Zo kan dan ook worden vastgesteld dat uw familie u toeliet om alleen naar Italië te reizen en vervolgens nogmaals zonder enige tegenkanting alleen naar Frankrijk en België te laten vertrekken. Deze houding stemt echter niet overeen met de door u verklaarde conservatieve aard van uw familie. U leeft bovendien reeds zeven jaar zonder enige bemoeienis van uw familie in België en ook uw zus reisde vrij naar Europa zonder dat ze getrouwd was (CGVS p. 8). Geen van deze verklaringen geven dan ook blijk van een zeer traditionele houding, in tegendeel, deze houding is eerder van progressieve aard.

Daarnaast stemmen uw verklaringen omtrent uw huwelijk en echtscheiding niet overeen met uw verklaringen betreffende uw conservatieve familie. Zo verklaarde u dat u louter op basis van een gerucht dat uw echtgenoot niet werkte besloot om een echtscheiding aan te vragen en dat uw moeder zonder al te veel tegenstribbelen deze scheiding regelde (CGVS p.6, 9). De houding van uw moeder wijst echter geenszins op een sterke traditionele houding van harentwege. Bovendien verklaarde u dat uw vader en broers zich ook relatief snel bij deze scheiding neerlegden (CGVS p.6). Wanneer u geconfronteerd werd met de discrepantie tussen de zogenaamde conservatieve aard van uw familie enerzijds en de welwillendheid van uw moeder om u te steunen in uw echtscheiding anderzijds verklaarde u dat uw moeder geen keuze had omdat ze ver van u woonde (CGVS p.6). Deze verklaring verheldert deze tegenstrijdigheid echter op geen enkele wijze. Ze had uw vraag immers simpelweg kunnen negeren. Verder is het ook zeer bevreemdend dat u ondanks uw zogenaamde zeer religieuze opvoeding geen religieus huwelijk heeft afgesloten met B.A. (...) voor u met hem ging samenwonen. Een religieus huwelijk vergt immers geen complexe procedures en is snel af te sluiten. Als u werkelijk opgroeide in een zodanig conservatieve context kan dan ook van u verwacht worden dat u eerst religieus zou trouwen alvorens samen te leven. Daar u beweert dit niet gedaan te hebben worden uw verklaringen omtrent uw strikt conservatieve familie dan ook wederom ondermijnd. Bovendien stelde u verschillende keren dat u geen probleem zou hebben om terug te keren als u niet zwanger was (CGVS p.9, 11). Deze uitspraak impliceert dat uw familie geen probleem zou hebben met de terugkeer van een vrouw die jarenlang alleen en gescheiden in Europa verbleef, hetgeen toch enigszins verbazend is voor een zeer conservatieve familie. Er kan dan ook worden vastgesteld dat uw familie veel ruimdenkender is dan u verklaart. Hierdoor is er dan ook voldoende reden om er van uit te gaan dat zij u wel zouden opvangen bij een eventuele terugkeer naar Marokko.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met de loutere herhaling en bevestiging van een aantal van haar eerdere verklaringen, doet zij namelijk geheel geen afbreuk aan de veelheid aan voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Evenmin doet zij aan deze vaststellingen afbreuk met de enkele verwijzing naar de op haar geboorteakte vermelde geboorteplaats en met de boude, blote, niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte bewering dat dit een dorp zou zijn waar een traditionele context heerst.

Waar verzoekster benadrukt dat alleszins vaststaat dat zij zwanger is van een buitenhuwelijks kind en wijst op algemene informatie, kan voorts worden opgemerkt dat uit het geheel van de informatie in het dossier, aangereikt door verzoekster en opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, geenszins kan worden afgeleid dat deze loutere vaststelling zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoekster te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat, waar verzoekster verwijst naar informatie over de praktijk van eerwraak en eermoord in Marokko, de door haar aangereikte informatie kennelijk gedateerd is. Deze informatie stamt namelijk uit 2004. Uit de veel recentere informatie die is opgenomen als document nr.2 in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier blijkt dat, hoewel er sprake is van een negatief beeld en stigmatisering ten aanzien van alleenstaande moeders en hun kinderen en ondanks dat vrouwen die zich bezondigen aan buitenhuwelijks betrekkingen het riskeren om (tijdelijk en gedurende een periode van twee jaar) te worden uitgesloten van de familie en de gemeenschap, geen van de geraadpleegde bronnen melding maakt van risico's of een vrees voor de fysieke integriteit van de betrokken personen. Verder blijkt uit voormelde informatie duidelijk dat eer-gerelateerde misdrijven in Marokko niet of nagenoeg niet meer voorkomen, sociaal niet worden aanvaard en worden beschouwd als misdrijven. Er is dan ook geen enkel voorbeeld bekend van een Marokkaanse vrouw die omwille van eer werd gedood.

Dat buitenhuwelijks betrekkingen volgens de Marokkaanse strafwet strafbaar zijn, kan verder niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk strafrechtelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Evenmin blijkt uit deze informatie of toont verzoekster anderszins aan dat een eventuele strafrechtelijke vervolging zou (kunnen) leiden tot een disproportionele bestraffing of een behandeling die voldoende ernstig is om te kunnen worden beschouwd als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Integendeel blijkt uit de informatie dat vrouwen die zich schuldig maken aan buitenhuwelijks betrekkingen doorgaans slechts worden bestraft met een gevangenisstraf van één tot enkele maanden. Eveneens blijkt hieruit dat het doorgaans een gevangenisstraf met uitstel betreft.

Uit de voormelde informatie kan, hoewel hieruit blijkt dat het hebben van buitenhuwelijks betrekkingen en/of het gegeven een alleenstaande moeder te zijn kan leiden tot bepaalde juridische en sociale moeilijkheden, voor het overige niet worden afgeleid dat deze loutere gegevens kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Dat verzoekster ook zelf kennelijk deze mening is toegedaan, blijkt overigens duidelijk uit de hoger gedane vaststellingen inzake haar handelswijze in België en inzake haar leugenachtige verklaringen omtrent het vermeende traditionele profiel van haar familie. Indien het loutere gegeven een vrouw, zwanger van een buitenhuwelijks kind, te zijn zou volstaan om in Marokko het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, kan immers niet worden ingezien waarom verzoekster niet eerder en spontaan een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, noch waarom zij afstand deed van haar eerste verzoek om internationale bescherming en vervolgens nog een maand wachtte alvorens een nieuw verzoek in te dienen. Evenmin kan worden ingezien waarom zij het dan nodig zou achten om haar familie een traditioneel profiel aan te meten dan deze in werkelijkheid heeft.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Bovendien kan u duidelijk terugvallen op de steun van de vader van uw kind. U verklaarde immers dat hij ook nu u in het gesloten centrum van Brugge verblijft verschillende stappen ondernam om u hierbij te helpen (CGVS p.7). Bovendien zou de problematiek rond uw zwangerschap in ernstige mate verminderd worden als u alsnog zou trouwen met de vader van uw kind. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat als een ongetrouwd koppel in verwachting is, zij alsnog kunnen trouwen om zo de mogelijk problemen die hun zwangerschap kan creëren te vermijden. Aangezien u verklaarde dat A.B. (...) bereid is om nog steeds met u te trouwen zouden de eventuele problemen die u toch nog zou kunnen ervaren omwille van uw zwangerschap vermeden worden (CGVS p.10). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat een religieus huwelijk hiervoor geen voldoende rechtskracht heeft (CGVS p.10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat een religieus huwelijk voldoende legitimatie vormt voor een zwangerschap ook al vindt het huwelijk pas na de bevruchting plaats.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Dat haar partner niet bereid zou zijn om met haar te huwen en daarvoor eventueel naar Marokko te reizen, is niet aannemelijk. Verzoekster zelf gaf blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing namelijk aan dat zij reeds van plan waren te huwen ingevolge de vaststelling van de zwangerschap en dit op het ogenblik dat zij reeds twee maanden zwanger was. Tevens gaf zij aan dat haar partner nog steeds met haar wil huwen. Verder blijkt uit het voorgaande dat haar partner haar ondersteunt en helpt, ook nu zij in het gesloten

centrum zit. De vaststelling inzake haar foutieve verklaringen omtrent het religieus huwelijk, laat verzoekster verder ongemoeid. Dat haar familie (mogelijk) niet akkoord zou gaan met het huwelijk, betreft een blote bewering. Deze bewering ontbeert gelet op de hoger gedane vaststellingen omtrent verzoeksters leugenachtige verklaringen over de traditionele opvattingen van haar familie bovendien iedere geloofwaardigheid.

Mede gelet op het voorgaande, voert verzoekster verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende motieven:

“De Commissaris-generaal beschikt daarnaast ook zelf niet over elementen waaruit blijkt dat een terugkeer naar Marokko voor u onmogelijk zou zijn. Uit de genoemde informatie blijkt dat Marokko vooruitgang heeft geboekt in vergelijking met andere Arabische landen wat betreft de gelijkheid tussen mannen en vrouwen. De “Mouddawana” (familierecht) werd aangepast en in de beschikbare informatie wordt melding gemaakt van het bestaan van verschillende organisaties die onder meer juridische bijstand en psychologische begeleiding verlenen alsook opvang en onderdak voorzien voor vrouwen die in het ergste geval niet naar huis zouden kunnen terugkeren. Het maakt ook melding van de mogelijkheid tot het volgen van een professionele vorming. U kan zich dus ingeval van een terugkeer naar Marokko, indien nodig, daar waar uw familie toch tekort zou schieten, tot deze organisaties wenden. De nieuwe wetgeving in Marokko bepaalt bovendien dat de kinderen van alleenstaande moeders voortaan niet meer bestempeld worden als bastaard, maar dat moeders een van de beschikbare achternamen kunnen kiezen. Als de vader het kind erkend dan kan het kind de naam van de vader dragen. Er is dus geen reden om ervoor te vrezen dat uw kind als bastaard geïdentificeerd zal worden.”

Derhalve blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

De door verzoekster neergelegde documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-5, 9; administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen hoogstens verzoeksters identiteit en deze van haar partner en verzoeksters zwangerschap aantonen. Deze elementen worden in het voorgaande niet betwist. Bijgevolg kunnen de neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Aldus wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd en gemotiveerd:

“U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

3.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet de subsidiaire beschermingsstatus aan haar worden ontzegd.

3.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT